

Publicerad 2015-04-12 16:43 av den nakna poeten

det finns bara en väg

livets väg är lika skrämmande som främmande , nya ansikten förlorade
vänner lämnar man bakom sej , med en bit av sej skälv av hjärtat , det

är gatans ros skänkt från en vän med mycket begränsad frihet , tårar
faller i tysthet i mörkret , och blöter upp minnen kinden och betongen

minna barriärer är krossade , jag orkar inte längre hålla upp min gard
ångesten slår sej igenom mörkret , försvinner i mitt sinne , och fylls

med värme och ljus , alla glada minnen har rymt från djupet av mitt
förträngda hjärta , alla skratt min lyckligaste tid i livet , då vi var allt

en fantasi rymmer vi var så lyckliga i allt , men våra vägar skildes åt
jag blev inlåst och nu är många borta döda allt är passerat som var

ämnat för oss mej som inte fanns där , nu ligger jag ensam i mörkret
inlåst allt blir så klart när verkligheten fångar förnuftet när man inte

kan fly gatan är så hård när man landar i verkligheten det finns bara
en väg

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren den nakna poeten med Poeter.se id #44999 innehar upphovsrätten